

ONDER ROZEN

Door
Douwe Schoondorp

Onder Rozen - Douwe Schoondorp

“In een land heel erg ver hiervandaan, waar de zon altijd schijnt daar leefde ze nog lang en gelukkig. Het boek is uit, Sterre”, zei Beren tegen zijn zusje. Maar Sterre was al aan het slapen. Nou, dacht Beren, ik zal nog eens voorlezen. Maar eigenlijk was hij wel blij dat ze sliep. Nu kon hij eens kijken waar zijn vader de hele tijd zo stiekem over doet.

Beren sluipt naar beneden. Hij ziet zijn vader net de deur achter zich sluiten. Beren pakt zijn jas en sluipt achter zijn vader aan. Beren vraagt zich af waar zijn vader nu naar toe gaat. Ze komen langs de bakker waar hij altijd brood kocht met zijn moeder. Er rolt een traan over zijn wang. Hij vloekt binnensmonds op zijn vader.

Beren is boos op zijn vader dat er nooit over haar wordt gesproken, ze is pas 2 maanden weg. Het lijkt ook wel alsof zijn vader helemaal geen verdriet heeft.

“Au”, roept Beren opeens, hij was in verdachten verzonken tegen een paal opgelopen. Beren springt snel achter een muur, zijn vader kijkt om, maar gelukkig loopt hij weer verder.

Beren weet nog precies hoe het was, die avond 2 maanden geleden.

Zijn vader en moeder gingen naar een concert en Tante Thea, de zus van zijn moeder, kwam om op hem en Sterre te passen.

Om de tijd dat zijn ouders ongeveer terug moesten komen, ging de telefoon. Hij pakte de telefoon, “Hallo met Beren”.

Een onbekende stem zei: “Je ouders hebben een ongeluk met de auto gehad en liggen nu in het ziekenhuis. Jullie worden nu opgehaald door een taxi.”

“Oke”, zei Beren, nog niet bewust wat er werkelijk aan de hand is.

Hij hangt op en barst in huilen uit. Sterre komt geschrokken aangelopen en vraagt wat er is. “Mam en pap hebben een vreselijk ongeluk gehad.” Ook Sterre barstte in tranen uit. Tante Thea kwam en zei: “Het zal vast wel meevallen.” Maar Beren wist dat ook zij bang was.

Met de taxi gingen ze naar het ziekenhuis. Bij de balie vroegen ze waar zijn ouders lagen. De dokter zei dat ze naar Berend toe konden, maar Anita was nog in kritieke toestand. Die konden ze nu niet bezoeken.

Ze gingen naar zijn vader. Net toen ze daar waren, kwam een zuster aanrennen. “Kom vlug – het gaat niet goed met jullie moeder.” Ze waren snel achter haar aan gelopen en kwamen nog net op tijd bij zijn moeder om afscheid te nemen. Toen was ze dood.

Hieraan moet Beren de hele tijd te denken terwijl hij zijn vader achtervolgt. Hij wordt steeds bozer op zijn vader. Had hij die avond maar niet dat ene wijntje gedronken, dan was het vast niet gebeurd. En zijn vader heeft nog niet eens verdriet!

Ze lopen voorbij het ziekenhuis waar ze is gestorven en opeens is daar het kerkhof waar ze is begraven. Zijn vader loopt naar het graf, het graf waar rozen op groeien, haar lievelingsbloemen. Zijn vader knielt bij het graf. Hij pakt wat spullen onder de rozen vandaan.

Eerst kan Beren niet zien wat het is, maar dan ziet hij het. Het zijn foto's van zijn moeder, haar lievelingsshirt en haar sieraden. Berens vader barst in huilen uit.

Beren vervloekt zichzelf voor de lelijke woorden die hij over zijn vader dacht. Hij vraagt zich wel af waarom zijn vader dit allemaal verborgen houdt voor hem en zijn zusje. Beren besluit het niet te vragen, maar weer terug naar huis te gaan. Want als hij het zou vragen zou het alleen maar moeilijker worden voor zijn vader. En zo komt Beren thuis, kijkt of zijn zusje nog slaapt en gaat daarna zelf slapen.

ONDER ROZEN

Waar gaat vader iedere avond heen?

Waarom wordt er niet meer over moeder gesproken?

Een kort verhaal van een veel belovend talent.

...een briljant verhaal van een opkomende schrijver...

Michael Zeeman - De Volkskrant

...een schrijver van wie we hopelijk nog veel zullen horen.

Karel Goedegebuure - NRC Next

...leg de zakdoeken maar klaar.

Cora van der Weij - Kidsweek